

DE DIVA EN DE DEMON

Van Guy Prieels verschenen bij Houtekiet

Bloedbroeders

De wraak van meneer Jules

De meester, de muze & de eeuwigheid

Zwarte bruiloft

Bluf

Verloren levens

GUY PRIEELS

DE DIVA
EN DE
DEMON

ROMAN NOIR

HOUTEKIET

ANTWERPEN / AMSTERDAM

Er zijn op deze wereld schapen en wolven,
maar een keuze heb je niet.
Je hebt het niet voor het zeggen, snap je?
Het is geen besluit, het is je lot.

— ROBERT SEETHAALER
Het Veld

Vrij naar een waargebeurd verhaal dat zich rond
hetzelfde tijdstip heeft afgespeeld.

**DE LANGE
HETE ZOMER
VAN 1976**

Mirabella di Silvestro is in het vooruitzicht van haar bruiloft even opgewonden als ze was op haar veertiende toen ze 's nachts het huis uitsloop om zich te laten ontvoeren door de prins van haar dromen. Pierino Salvi kwam niet opdagen en twee dagen later zat zij op de trein. Haar vader had beslist te emigreren naar België, een koud land ergens in het Noorden. De eindeloze reis vanuit Calabrië tot in Brussel, zittend op een harde houten bank tot ze haar gat niet meervoelde, was één lange nachtmerrie. Haar geloof in mannen was ze kwijt.

Haar eerste huwelijk met Dikke Pol in haar nieuwe vaderland was een puur materiële aangelegenheid. Het kon eender wie zijn geweest. Een kerel met een vaste baan die kinderen zou verwekken en niet achter andere vrouwen aanliep, meer verlangde ze niet. Het werd niets van dat alles. Ze werd vroeg weduwe, bleef kinderloos en was even ontgoocheld als voordien in dat zogenaamde sterke geslacht.

Tot op de dag dat Boris Bassevelt een bezoek brengt aan zijn neefje Max, een van haar twee pleegkinderen. Zijn postuur en zijn aplomb overrompelen haar en bij elk bezoek brengt hij haar alsmaar meer het hoofd op hol met zijn verhalen. Het soort man waar een vrouw zich geen minuut bij verveelt. Door zijn beroep van internationaal truckchauffeur is hij vaak voor langere tijd weg en bij elke afwezigheid vergaat zij van verlangen naar de felle reus met zijn niet te stuiten appetijt naar mensenvlees. Bij elke thuiskomst peuzelt hij haar op, brokje bij beetje, geen stukje waar hij niet zijn tanden in zet, geen plekje dat hij onberoerd laat. Boris is de man van haar leven, ze

weet het zeker, haar vleesgeworden droom. Tarzan en Pierino Salvi in één persoon. Straks staat zij met hem voor het altaar.

Op een mooie dag komt Boris thuis met een enorme ruiker bloemen en vraagt haar ten huwelijk. Ze is zo verrast dat zij haar armen in de lucht gooit en ja zegt zonder er verder bij na te denken. Wat ze beter wel had gedaan, zegt haar pleegzoon Max bij wie de melding bijzonder hard aankomt. Ach, die Max. Hondstrouw en stikjaloers. Max, die er slapeloze nachten aan overhoudt. Hij herinnert zich de woorden van zijn moeder, Alice Bassevelt: 'Mijn broer Boris is een zwerver. Van de ene stek naar de andere. Even de benen strekken, de boel uitvreten en vervolgens weer de hort op. Hij verslijt de vrouwtjes nog rapper dan zijn broeken.'

Max praat op Mirabella in. Hij valt nonkel Boris niet aan, dat zou alleen maar weerstand opwekken. Verliefde mensen zijn niet vatbaar voor redenen die het hart raken. Daarom doet hij een beroep op haar verstand. Waarom zou ze trouwen? Ze geniet van een weduwepensioen, heeft een eigen huis en een vette spaarpot. Nonkel Boris daarentegen is een potverteerder die met geld strooit alsof het confetti is. Hij hoort het hem nog zeggen: 'Als ik een rijk wijf aan de haak sla, breng ik de rest van mijn dagen door in een hangmat met een tiet in de ene en een glas whisky in de andere hand.' Vandaag dringt de draagwijdte van zijn woorden bij Max ten volle door. Om haar bij de les te houden wijst hij zijn pleegmoeder op de materiële nadelen van een huwelijk in haar situatie.

'Je raakt je pensioen kwijt en nonkel Boris plukt je in geen tijd kaal. Vraag raad aan iemand die kennis van zaken heeft.' Ze schrikt wel even van zijn nuchtere kijk op de zaak en het feit dat Max haar kant kiest en niet die van zijn oom laat haar evenmin onberoerd. Dat afgunstige trekje van hem kijkt zij voor het gemak door de vingers.

Voor goede raad kan zij terecht bij de rechter die tussenbeide is gekomen om de uitkering van de levensverzekering te bespoedigen of bij de notaris die achteraf alles netjes heeft geregeld, maar dat waren aardse zaken. Mirabella mag dan een onverbeterlijke zondares zijn, in haar simpel, maar diep geloof wankelt zij niet. Het huwelijk is een heilig sacrament, een verbintenis met God, en voor zaken van een hogere orde is er in de stad maar één man die ze blindelings vertrouwt: de pastoor. Daarom gaat ze te rade bij de geestelijke die haar intiemste geheimen kent.

Daar is Boris niet mee opgezet. Zwijg hem van pastoors. Viespeuken die in de broek van kleine jongetjes zitten. Hij huivert nog steeds als hij denkt aan de beklemmende greep van de zwartgerokte hyena met zijn angstaanjagende gelach. Maar Mirabella wil een trouwerij met alles erop en eraan. In het wit, voor de wet en voor God. En een groot feest voor de familie en de hele buurt. Het mag wat kosten.

‘Enkel een burgerlijk huwelijk lijkt nergens op. Een handtekening op papier en een handdruk van de burgemeester, wat stelt dat voor? Het mist luister en is ontdaan van elk mysterie. Ik sluit enkel een akkoord met God, die bestaat eeuwig.’

‘Ik zet geen voet in de kerk,’ zegt Boris.

‘Dan blijf je ook weg uit mijn bed. Geen kerk, geen seks.’

De katholieke traditie wil dat toekomstige trouwers een voorhuwelijks bezoek brengen aan de pastoor om getoetst te worden op de oprechtheid van hun geloof. Een gelegenheid die Mirabella graag aangrijpt om pastoor Bressers te bevragen over meer aardse zaken.

‘Goede zakelijke afspraken zijn een belangrijk fundament onder een evenwichtig en duurzaam huwelijk, mevrouw Mirabella.’

Bressers stamt uit de Gentse bourgeoisie, daar moet de rekening kloppen.

‘Boris bezit niets.’

‘Hemelse dauw volstaat maar voor even. En of men dat nu graag hoort of niet, geld speelt een rol, altijd, zowel voor wie het heeft als voor wie zonder is. In uw geval zou ik enkel trouwen op huwelijkse voorwaarden. Scheiding van goederen, dat zeker. Over de aanwinsten moet u onderling beslissen. Wat van u is, blijft van u voor het geval u later, wat God verhoede, in een echtscheiding verwickeld zou raken.’

‘Geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt,’ zegt Boris als Mirabella hem met aandrang vraagt op zijn beurt een bezoek te brengen aan de pastoor. Geen optie voor een goddeloze.

Boris blijft aanvankelijk stug weerstand bieden, maar de verhalen over pastoor Bressers die je niet meteen associeert met een man Gods kietelen zijn neus. Tijdens de oorlog actief in het gewapend verzet, wapentuig verborgen onder de biechtstoel, op het nippertje ontsnapt aan een razzia van de Duitsers en een andere keer ontkomen aan een overval van hun handlangers, niet vies van het mondaine leven en in het bezit van de beste wijnkelder van de stad. Langzamerhand neemt zijn nieuwsgierigheid de bovenhand en op lemen voeten trekt Boris naar de pastorie, een oude villa die als een vooruitgeschoven post waakt over de wijk Bevegem.

‘Mag ik vrijuit mijn gedacht zeggen, eerwaarde? Ik heb het niet zo begrepen op pastoors. Toen ik een schooljongetje was, werd ik lastiggevallen door een opdringerige priester.’

‘U bent de enige niet. Als knaap is mij hetzelfde overkomen. Waar schapen grazen, liggen wolven op de loer. Mijn geloof heeft mij overeind gehouden. Hoe zit het met dat van u?’

‘Mijn geloof is zo goed als dood.’

‘Kan het tot leven worden gewekt met een heerlijk glas wijn?’

‘Doet u in mirakels?’

‘Dit is op zichzelf een mirakel,’ zegt pastoor Bressers, wijzend op een bestofte wijnfles *Cheval blanc grand cru classé 1947* die op de schouwmantel staat te wachten om aangebroken te worden. Met grote behoedzaamheid haalt hij de kurk uit de fles, schenkt een bodempje in, laat de wijn walsen, steekt zijn neus in het glas, neemt een slok en proeft met gesloten ogen. ‘Zoals ik zei, een wonder.’

Hij schenkt twee glazen uit en praat honderduit over alles en nog wat, behalve over het geloof en het huwelijk. Leven en laten leven, is zijn motto. Alle bekeringsijver is hem vreemd, er is plaats voor iedereen en later zal God Zijn schapen wel herkennen. Heel gedreven orakelt hij over zijn parochie die groeit als kool.

‘Toen ik hier in 1938 aankwam, was dit gebied een leeg drasland. En kijk nu.’

Er staat een nieuwe kerk die hij met bedelgeld heeft laten optrekken en eromheen zijn nette huizen met groene tuintjes als paddenstoelen uit de grond gerezen. Om geld in te zamelen voor de bouw van de kerk heeft hij een loterij over de hele provincie georganiseerd. De lotjesverkoop liet hij over aan knappe jonge vrouwen die hem onbaatzuchtig en toegewijd als engelen terzijde stonden. De hoofdprijs, een Amerikaanse slee, is hemzelf via Gods ondoorgrondelijke wegen te beurt gevallen.

‘Ik twijfel er niet aan dat u de intentie hebt uw toekomstige vrouw gelukkig te maken. Een hart vol liefde, allemaal goed en wel, maar hebt u haar ook materieel wat te bieden?’

Boris is enigszins ontwapend door de ongewone vraag. Wat voor de drommel heeft een pastoor te maken met zijn financiële toestand?

‘Geen rooie duit,’ flapt hij eruit.

‘Mag ik u een suggestie doen?’ Bressers houdt het glas bedachtzaam tegen het licht, bestudeert de dieprode kleur en mompelt tevreden.

‘U hebt een risicovol beroep. Elke dag onderweg. Lange rijtijden, druk verkeer, onherbergzame gebieden. U zou uw toekomstige echtgenote bijvoorbeeld enige zekerheid kunnen bieden met het nemen van een levensverzekering.’

‘Is dat nodig? Ze zit op een vetpot.’

‘Vrouwen kunnen zich veel ontzeggen, maar wat ze bovenal willen is zekerheid.’

Na lang wikken en wegen vindt Boris de suggestie van de paap nog niet zo’n gek idee. Hij besluit Mirabella te verrassen en trekt naar het schoolhoofd die na zijn werkuren bijklust als verkoper van verzekeringen. Boris sluit een levensverzekering van vijfhonderdduizend frank af met haar als enige begunstigde.

‘Wat een blijk van liefde en vertrouwen,’ zegt het schoolhoofd als hij de polis bij Mirabella thuis komt afgeven. En hij laat erop volgen: ‘Wilt u misschien een wederzijdse polis ondertekenen met Boris Bassevelt als begunstigde?’

‘Zie ik eruit als Piet Snot?’

Als het op de centen aankomt, laat Mirabella zich door niemand in slaap wiegen.

De grote dag nadert. Er staan festiviteiten op het programma voor de hele buurt, want gul is Mirabella wel. Iedereen die haar lief is, mag delen in haar geluk. Max brengt haar naar Couture Marie-José aan de Fiefelhoek in Zottegem om haar trouwkleed op te halen.

‘Ben je wel helemaal zeker van je stuk, moemoe?’

‘Pardon?’ Met een ruk draait ze haar hoofd in zijn richting. ‘Wat voor rare gedachten spelen er alweer door dat kopje van jou? Je zou blij moeten zijn. Voor mij en voor je oom. En be-

schouw het als een eer dat je als getuige mag optreden. Jan-dorie. Wat een mens allemaal niet moet horen.'

Max tracht een glimp op te vangen van Mirabella terwijl zij in de paskamer door Marie-José in haar bruidsjurk wordt geholpen. Als eindelijk het gordijn opzij wordt geschoven en zij stralend als een prinses tevoorschijn komt, raken bij Max alle draadjes los en moet hij de grootste moeite doen om zichzelf in toom te houden. Na het passen rijden ze naar de feestzaal. De tafels zijn gedekt, het bestek ligt netjes gerangschikt en de wijnflessen staan in slagorde opgesteld. De uitbater laat hun ook de hele voorraad voedsel zien die morgen als afgewerkt product op hun bord zal landen. Een berg, je kan er een winkel mee vullen. Ze moeten er zelf om lachen.

Omdat de katholieke traditie wil dat de echtgenoten elkaar pas bekennen in het huwelijksbed en ondanks het feit dat ze allang samenslapen wil Mirabella dat Boris de nacht voor het huwelijk doorbrengt in een hotel en haar slechts in haar bruidskleed te zien krijgt bij het binnenkomen van de kerk. Tradities zijn er nu eenmaal om gerespecteerd te worden.

Het huwelijk zal om 10 uur plechtig worden ingezegend door pastoor Bressers in de kerk van Bevegem begeleid door zang van het lokale koor. De belangrijkste gasten komen vroeger aan dan de gewone genodigden. Er is Charlie Depover, de jongste pleegzoon van Mirabella die zal optreden als tweede getuige. Een knappe kerel met de allures van een baron. In rok, met de buishoed elegant op de voorarm balancerend. Aan zijn arm een spetter die door vrouwen en mannen wordt nagekeken. Lientje Daels. Alles is puur natuur aan haar, haar vormen, haar loopje en haar lach. Hun aankomst in een blauwe Mercury Convertible trekt alle aandacht. In deze wagen met open dak zal Mirabella naar de kerk worden gebracht. Even later arriveert Max Caeyman in het gezelschap van zijn vrouw

Angèle en zijn schoonmoeder Marilou. Als oudste pleegzoon krijgt Max de eer de bruid naar het altaar te leiden en op te treden als getuige.

Ondanks het geringe aantal familieleden van de Italiaanse bruid komen genodigden, buren, omwonenden en nieuwsgierigen in groten getale afgezakt naar de kerk. Het orgel galmt en het koor zet een eerste gezang in ter verwelcoming van het publiek. De bruidegom, Boris Bassevelt, laat op zich wachten. Zijn aanwezigheid is vereist om de bruid met alle honneurs te kunnen ontvangen en het huwelijk in te zegenen. Max wacht buiten op het bordes. Hij kijkt op zijn horloge, ijsbeert in de rondte en sakkert. Hoe slaag je erin om op de belangrijkste dag van je leven te laat te komen? Het is over tien en het vermoeden dat er een drama op stapel staat in plaats van een feest groeit met de minuut. Hij loopt even de kerk binnen en maakt kalmerende gebaren. Iedereen staat een kwartslag gedraaid met de ogen op de open kerkdeur gericht. Niks aan de hand, mensen, eventjes geduld nog, alles komt in orde. Charlie, met Mirabella op de achterbank van de open slee, wacht om de hoek op zijn teken. Max loopt naar het dichtstbijzijnde café en telefoneert naar Hotel de la Gare aan het stationsplein in Zottegem.

‘De heer Bassevelt is vanmorgen in alle vroegte vertrokken. Hij heeft er nog aan toegevoegd dat hij, voor het geval iemand naar hem mocht vragen, vandaag niet op de afspraak zal zijn.’

Max kan het telefoontoestel wel uit de muur rukken. Hij beent naar de plaats waar Charlie Depover met Mirabella wacht en vertelt wat er aan de hand is. Mirabella vertrekt geen spier.

‘Doe de kap naar beneden,’ zegt ze tegen Charlie. ‘Ik wil niet dat een mens mij zo ziet.’

‘Zullen we dan maar naar huis rijden?’

Mirabella knikt. Wat kunnen ze anders doen? En hoewel het vertrouwde nest geen soelaas biedt, is er geen andere plek op aarde waar ze vandaag naartoe wil. Ze wil gewoon niks meer, haar verlangens zijn op. Ze verbijt de pijn en wil niet denken over wat haar nog te wachten staat. De achterklap, het stiekeme gegniffel, het leedvermaak. En de schande, dat vooral. De schande.

Als Charlie de auto start, krimpt hij in elkaar bij het gerammel van de sliert lege blikjes die aan de achterbumper is vastgemaakt om de aandacht van de voorbijgangers te trekken. Hij stopt, vloekt, springt uit de wagen en gooit het blikken orkest in de koffer.

‘Ik verwacht je straks terug, Max,’ zegt Mirabella als ze aankomen bij het huis. ‘Jij, Charlie, gaat naar de kerk en vertelt de genodigden dat het feest gewoon doorgaat zonder de feestvarkens. Alles mag op. Iedereen zal wel begrijpen dat ik me daar niet kan laten zien.’

Max en Charlie rijden naar de kerk. Aan de trappen houdt Charlie halt. Hij maakt zich op om de onheilstijding over te brengen terwijl Max naast hem zit en zijn vuisten balt tot de knokkels wit zien.

‘Ik had daar moeten staan,’ zegt hij.

‘Waar?’ vraagt Charlie Depover.

‘Aan het altaar. Aan de zijde van Mirabella. In plaats van die huffer.’

Charlie kent de bizarre verering van Max voor hun pleegmoeder, maar de opmerking doet hem opkijken.

‘Je kan toch niet met je moeder trouwen?’

‘En waarom niet?’

Max keert te voet terug. Hij stapt flink door terwijl hij naar de gepaste woorden zoekt om Mirabella troost te bieden.

Ze vertrapfelt haar bruidsboeket, rukt de jurk van haar lijf,